

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 200. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703122023984/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Alligevel, — jeg kan dog fremhæve det med en vis Slags Selvfølelse — vi var ikke forknytte.

Et Krigsraad blev nedsat. Chefen fremsatte sin ovenfor citerede Anskuelse, at Vinden vilde trække sig nordligere; vi kunde da ikke holde Kursen efter Landskrona, men maatte bære af og lænse — ja Gud skal vide hvorhen, men Mahne mente han da nok, at vi kunde naa.

Vi saa' forlegne paa hverandre ved denne Meddelelse. At vende om stod for os alle som noget, der mindst var lige saa slemt som selve Udsigten til at lænse for en Storm med vor lille Baaed ved Nattetider ned ad Sundet.

„Er der mere Øl i Flasken?“ brød Lord Nelson Pavsén.

Det viste sig, at Flasken var gaaet itu ved de stærke Overhalinger, som Baaeden havde taget.

„Naa, ja ja,“ vedblev den engelske Sæhelt koldblodigt. „Lad os saa sætte Fartøjet paa Land. Vi maa vel nok kunne række ind om den sydlige Pynt af Hveen. Det er da ogsaa en Del af Udlandet, kan jeg tro.“

Det syntes virkelig under de forhaanden værende Omstændigheder, som om vi ikke kunde gøre noget stort bedre end følge dette Forslag.

Det gjaldt nu blot om, hvor vidt vi i det hele taget formaaede at sætte det igennem, saaledes som Sagerne stod.

Stævnen blev imidlertid atter bragt nærmere Vinden. Vi strøg vor Klyver, tog et Reb i Fokken og fik saa meget af Storsejlet til at bære, som vi paa nogen Maade kunde, og saa gik det da løs bidevind, medens Vandet hvert Øjeblik væltede ind til os i Læ, og Skummet stod i store Fontæner op for den luv Boug.

Øse maatte vi med Huer og Hatte, og dyngvaade var vi. Himlen var nu aldeles overtrukket; mørkt var det og koldt, og det var alt det, at vi med vore smaa Sejle kunde klare os.

„Der er da ingen af os, som fortryder dette?“ spurgte vor mandige Chef i en fast Tone.

Svaret kom maaske ikke saa hurtigt eller saa uberinget benægtende som det f. Eks. vilde være kommen for en Time siden, men desuagtet svarede vi alle med et *all right*, der for saa vidt ikke udtrykte Situationen ganske korrekt, som „Alt“ i Virkeligheden ikke ganske var „i sin Orden“.

Dette havde vel vor Chef ogsaa en vis, ubestemt Fornemmelse af, og ledet af denne Fornemmelse var det vel ogsaa, at han vedblev i en lidt forandret Tone.

„Jamen, det er dog bedre end at sidde hjemme og skrive latinsk Stil.“